

Вітер із рідного краю
Ніжно в обличчя війне.
Батька старого згадаю:
Як він чекає мене!

Нікого більше чекати,
Доля судилась гірка:
Жінку не встиг поховати,
Як одійшла і дочка.

Сам у саду й на городі,
В хаті — також самота.
Лад і порядок в господі,
Але вже сила не та.

Війни, фронти і окопи, —
Спогади пам'ять ятрять.
Пішки пройшов пів-Європи,
Рани колишні болять.

Чим же йому пособити?
Ніколи все, суета.
Треба хоч би подзвонити
Чи написати листа.

Та хоч листа посилаю,
Але не часто пишу.
Рідко в село приїжджаю,
Все кудись завше спішу.

Наче у колесі білка,
З ранку до ночі кручусь.

Іноді каюся гірко,
Але найбільше боюсь,

Щоб за печальною гранню,
Клопотам втративши лік,
З батьком на зустріч останню
Не запізнитись навік.
